

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **I. K.**, zast. JUDr. Ladou Štarhovou, advokátkou, se sídlem v Brně, Bratislavská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, ze dne 28. 4. 2004, č. j. 59 Az 259/2003 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byla odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 12. 2003, č. j. OAM-6258/VL-20-17-2003. Tímto rozhodnutím byla žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná v souladu s § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Současně s kasační stížností stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí, pak stěžovatel toliko uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím o zamítnutí azylu a žádá opětovné projednání. Doplnil, že na Ukrajině má problémy stran „své bývalé slečny a jejich rodičů a přátel“.

Krajský soud v Ostravě stěžovatele následně usnesením ze dne 21. 1. 2004, č. j. 59 Az 259/2003 - 15, vyzval, aby v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) odstranil nedostatky žaloby, tedy zejména označil účastníky řízení, napadané rozhodnutí, uvedl žalobní body, resp. důkazy k prokázání svých tvrzení. K odstranění těchto vad současně stanovil lhůtu patnácti dnů od dne doručení, přičemž stěžovatele poučil o tom, že nebude-li žaloba v této lhůtě doplněna, soud žalobu odmítne.

Přesto, že předmětné usnesení bylo stěžovateli řádně doručeno v přeložené verzi do jazyka ruského dne 10. 3. 2004, označené vady nebyly ve stanovené lhůtě, a ostatně ani později, odstraněny, a Krajský soud v Ostravě za této situace žalobu usnesením ze dne 28.4. 2004, č.j. 59 Az 259/2003 – 25, odmítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel kasační stížnost, kterou opíral o důvody podřaditelné pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. K prvnímu důvodu, tj. nepřezkoumatelnosti napadaného usnesení, pak zejména uvedl, že z napadaného usnesení nevyplývá, jaké konkrétní náležitosti žaloba postrádala. Ke druhému důvodu pak zejména uvedl, že žaloba nevykazovala takové nedostatky, pro které by ji bylo třeba odmítnout. Podle stěžovatele je žaloba určitá, srozumitelná a je z ní patrno, čeho se stěžovatel domáhá. Stěžovatel dále pak poukázal na skutečnost, že je cizím státním příslušníkem, nemá právnické vzdělání a neovládá český jazyk. Stejně tak odkázal na znění § 2 s. ř. s., v jehož smyslu mají soudy ve správním soudnictví poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob. Na základě uvedených skutečností pak požadoval zrušení napadaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém toliko uvedl, že souhlasí se závěry soudu; odkázal na správní a soudní spis. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání napadeného usnesení Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvod či důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žaloba byla krajským soudem odmítnuta, přichází jako důvod kasační stížnosti v úvahu toliko důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu.

Takovou nezákonnost však Nejvyšší správní soud v napadaném rozhodnutí neshledal, přičemž své rozhodnutí opírá o tyto závěry:

Jak vyplynulo ze soudního spisu, v žalobě proti napadanému správnímu rozhodnutí stěžovatel toliko uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím o zamítnutí azylu a žádá opětovné projednání a doplnil, že na Ukrajině má problémy stran „své bývalé slečny a jejich rodičů a přátel“. Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. však musí žaloba mimo jiné obsahovat žalobní body, z nichž bude patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, resp. jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést.

Tyto skutečnosti však nebyly v žalobě uvedeny a Krajský soud v Ostravě tudíž stěžovatele správně vyzval (v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s.) k jejich doplnění, přičemž k jejich doplnění stanovil lhůtu v trvání 15 dnů; současně stěžovatele řádně poučil, že nebudou-li označené skutečnosti doplněny, bude žaloba odmítnuta.

Ze spisu stejně tak vyplývá, že označené skutečnosti ve stanovené lhůtě doplněny nebyly. Krajský soud v Ostravě tak postupoval správně pokud žalobu za označené situace odmítl; Nejvyšší správní soud se se závěry Krajského soudu v Ostravě ztotožňuje a dospívá k závěru, že usnesení o odmítnutí žaloby je zákonné.

Stejně tak se nejedná o nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neb označení konkrétních chybějících náležitostí žaloby bylo uvedeno v shora označené výzvě k doplnění žaloby, která byla stěžovateli řádně doručena, přičemž krajský soud na tuto výzvu v usnesení řádně odkázal. Ve výzvě obsažené v usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 1. 2004, č. j. 59 Az 259/2003 - 15, která byla stěžovateli doručena přeložená do ruského jazyka, bylo výslovně uvedeno, aby 1) řádně označil účastníky řízení, 2) aby označil napadené rozhodnutí číslem a datem rozhodnutí, 3) aby doplnil žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadený výrok rozhodnutí za nezákonný nebo nicotný, 4) aby byly uvedeny důkazy, které žalobce navrhuje provést k prokázání svých tvrzení, 5) aby byl učiněn návrh výroku rozsudku, 6) aby byla žaloba předložena s potřebným počtem stejnopisů a příloh, celkem tedy ve dvou vyhotoveních. Uvedené konkrétní zákonem stanovené náležitosti žaloby byly tedy stěžovateli z tohoto usnesení zcela zřetelně sděleny a byly ostatně obsaženy i v odůvodnění napadeného usnesení, byť bez číselného označení. V této námitce proto Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Stejně tak nepřisvědčil ani navazujícím námitkám, ve kterých stěžovatel namítal, že žaloba je určitá, srozumitelná a je z ní patrno, čeho se domáhá, neb žaloba i podle Nejvyššího správního soudu vykazovala nedostatky, pro které ji bylo třeba, za situace, kdy nebyla doplněna, odmítnout. Obdobně podle Nejvyššího správního soudu nedošlo ani k porušení § 2 s. ř. s. Nedoplnění náležitostí žaloby navíc za situace, kdy stěžovatele řádně vyzval, dokonce v ruském jazyce, což činil krajský soud již nad rámec zákonem uložených povinností, nelze klást za vinu soudu. Proto nelze v souzené věci přiznat relevanci ani tvrzením o tom, že stěžovatel je cizím státním příslušníkem, nemá právnické vzdělání a neovládá český jazyk.

Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že přezkoumal i všechny další námitky, či rozvádějící tvrzení stěžovatele obsažené v kasační stížnosti, avšak neshledal naplnění ani jednoho z označených stížnostních důvodů.

Nejvyšší správní soud tak neshledal naplnění označených stížnostních důvodů, tedy § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. Z procesní opatrnosti se Nejvyšší správní soud zabýval i případným naplněním jiného stížnostního důvodu upraveného v § 103 odst. 1 s. ř. s., kdy porovnával námitky, tvrzení stěžovatele i s dopady zbývajících ustanovení, avšak ani naplnění jiného stížnostního důvodu neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl tzv. přednostně, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu